

LITURGIA POKUTNA ZA GRZECHY WYKORZYSTANIA SEKSUALNEGO DZIECI I MŁODZIEŻY PRZEZ DUCHOWNYCH

Bazylika Najświętszego Serca Pana Jezusa w Krakowie
20 czerwca 2014

Kościół w półmroku. Przed ołtarzem nieoświetlony jeszcze krzyż. Przed krzyżem klęcznik i mikrofon dla celebransa. Po jednej stronie w prezbiterium fotele (zwrócone lekko w stronę krzyża) dla przybyłych księży biskupów. Po drugiej stronie krzesła dla lektorów prowadzących modlitwę (2 osoby) i ceremoniarza, a także pulpit z lampką i mikrofonem dla osób prowadzących modlitwę. Przed ołtarzem, a za krzyżem, duży ekran, na którym zostanie wyświetlona prezentacja do ignacjańskiej kontemplacji o tajemnicy Wcielenia.

Pierwsza ławka zarezerwowana dla osób wypowiadających kolejne wezwania modlitwy przebaczenia.

Przed rozpoczęciem liturgii wszystkim uczestnikom nabożeństwa rozdawane są zgaszone świece oraz teksty modlitwy.

Bezpośrednio przed liturgią wychodzą lektorzy i czytany jest krótki komentarz wprowadzający w dynamikę nabożeństwa. Przed komentarzem księża biskupi zajmują swoje miejsca w dolnym prezbiterium. Po czym rozpoczyna się liturgia. Celebrans wraz z ceremoniarzem wychodzi z zakrystii, skłaniają się wspólnie przed krzyżem i zajmują swoje miejsca.

KOMENTARZ PRZED LITURGIĄ

LEKTOR I: Za chwilę rozpocznie się liturgia pokutna za grzechy wykorzystania seksualnego dzieci i młodzieży przez duchownych. W tym nabożeństwie pragniemy zwrócić się do Miłosiernego Boga i prosić Go o uzdrowienie zadanych ran, uleczenie zbolełych serc oraz o łaskę przebaczenia.

Liturgia będzie się składała z trzech części. W pierwszej zatrzymamy się nad tajemnicą Wcielenia Jezusa Chrystusa, aby lepiej poznać i zrozumieć zbawcze działanie Boga. Po niej nastąpi modlitwa pokutna biskupa oraz homilia. Trzecią część stanowić będzie modlitwa prośby o przebaczenie, podczas której otrzymamy ogień – znak Ducha Świętego, który przez swoją miłość czyni wszystko nowe.

Liturgii przewodniczyć będzie Biskup Płocki Piotr Libera.

LEKTOR II: Kościół posłany jest do świata jako widzialny znak zbawiającej miłości Boga, dlatego doświadczenie grzechu, który jest pośród nas, rodzi w nas bolesny płacz. Wiemy bowiem, że nie możemy być sakramentem zbawienia inaczej, jak tylko w miłości Chrystusa. Wiemy też, że nie możemy żądać przebaczenia. Możemy je otrzymać jedynie jako dar łaski, która porusza serce do skruchy i uzdalnia je do przebaczenia. Przebaczenia, które nie oznacza zapomnienia czy ucieczki od konsekwencji lecz jest łaską otrzymaną od Ducha Świętego. W Nim pragniemy na nowo stać się heroldami zwycięstwa Chrystusa nad wszelkim grzechem i śmiercią.

KONTEMPLACJA O TAJEMNICY WCIELEŃ

LEKTOR I: Za chwilę nastąpi krótki film obrazujący ignacjańską kontemplację o tajemnicy Wcielenia. Spróbuj modlić się tym, co zobaczysz, usłyszysz i zrozumiesz.

W tle zaczyna grać muzyka. Rozpoczyna się prezentacja zdjęć.

LEKTOR II: Na początku wyobraź sobie jak trzy Osoby Boskie – Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty – spoglądają na powierzchnię całej ziemi pełnej ludzi. Zobacz całą różnorodność świata, piękno jego stworzenia, niepowtarzalność, wielobarwność i harmonię.

LEKTOR I: Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ziemia zaś była bezładem i pustkowiem: ciemność była nad powierzchnią bezmiaru wód, a Duch Boży unosił się nad wodami. Wtedy Bóg rzekł: Niechaj się stanie światłość! I stała się światłość. Bóg, widząc, że światłość jest dobra, oddzielił ją od ciemności. I nazwał Bóg światłość dniem, a ciemność nazwał nocą. A potem Bóg rzekł: Niechaj powstanie sklepienie w środku wód i niechaj oddzieli ono jedne wody od drugich! Uczyniwszy to Bóg nazwał to sklepienie niebem. A potem Bóg rzekł: Niechaj zbiorą się wody spod nieba w jedno miejsce i niech się ukaże powierzchnia sucha! A gdy tak się stało, Bóg nazwał tę suchą powierzchnię ziemią, a zbiorowisko wód nazwał morzem. Ziemia wydała rośliny zielone: trawę dającą nasienie według swego gatunku i drzewa rodzące owoce, w których było nasienie według ich gatunków. A Bóg widział, że były dobre. Potem Bóg rzekł: Niechaj się zaroją wody od istot żywych, a ptactwo niechaj lata nad ziemią, pod sklepieniem nieba! Tak stworzył Bóg wielkie potwory morskie i wszelkiego rodzaju pływające istoty żywe, którymi zaroily się wody, oraz wszelkie ptactwo skrzydlate różnego rodzaju. Bóg, widząc, że były dobre, pobłogosławił je tymi słowami: Bądźcie płodne i mnożcie się, abyście zapełniały wody w morzach, a ptactwo niechaj się rozmnaża na ziemi.

Potem Bóg rzekł: Niechaj ziemia wyda istoty żywe różnego rodzaju: bydło, zwierzęta pełzające i dzikie zwierzęta według ich rodzajów! I stało się tak [Rdz 1].

Gdy zaczynają się zdjęcia z ludźmi:

LEKTOR II: Zobacz ludzi wszelkich ras i wyznań: odmiennych w stroju, sposobie bycia; jedni są radośni, drudzy smutni; jedni żyją w pokoju, inni w stanie wojny; jedni płaczą, drudzy się śmieją; jedni są zdrowi, drudzy chorzy; jedni się rodzą; drudzy umierają.

LEKTOR I: A wreszcie rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam. Niech panuje nad rybami morskimi, nad ptactwem podniebnym, nad bydłem, nad ziemią i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi! Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną; abyście panowali nad ptactwem podniebnym, nad rybami morskimi i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi [Rdz 1].

Gdy zaczynają się czarnobiałe zdjęcia obrazujące ludzkie tragedie:

LEKTOR I: Przez jednego człowieka grzech wszedł do świata, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli. Przesłupstwo jednego sprowadziło na wszystkich śmierć. Gdy bowiem jeden tylko grzech przynosi wyrok potępiający, to łaska przynosi usprawiedliwienie ze wszystkich grzechów. Jeżeli bowiem przez przesłupstwo jednego śmierć zakrólowała z powodu jego jednego, to o ileż bardziej ci, którzy otrzymują obfitość łaski i daru sprawiedliwości, królować będą w życiu z powodu Jednego – Jezusa Chrystusa. A zatem, jak przesłupstwo jednego sprowadziło na wszystkich ludzi wyrok potępiający, tak czyn sprawiedliwy Jednego sprowadza na wszystkich ludzi usprawiedliwienie dające życie.

Albowiem jak przez nieposłuszeństwo jednego człowieka wszyscy stali się grzesznikami, tak przez posłuszeństwo Jednego wszyscy staną się sprawiedliwymi. Natomiast Prawo wkroczyło po to, by przestępstwo jeszcze bardziej się wzmogło. Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficiej rozlała się łaska [Rz 5,12-21].

Po ostatnim zdjęciu czarnobiałym:

LEKTOR I: „Kogo mam posłać? Kto Nam pójdzie?” [Iz 6,8].

LEKTOR II: Osoby Boskie, obserwują świat z troskliwością i z miłością, która przynagla Ich do podjęcia decyzji. Widząc panoszące się zło postanawiają, że Druga Osoba Boska stanie się Człowiekiem, żeby zbawić rodzaj ludzki.

Rozpoczęcie zdjęć z Wcieleniem. Przy ostatnim zdjęciu rozpoczyna się hymn o wcieleniu:

LEKTOR I: „On to, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej” [Flp 2, 6-8].

Gaśnie prezentacja, zostaje oświetlony wielki krzyż, nadal słychać muzykę. Po krótkiej ciszy następuje dalsza część hymnu

LEKTOR I: „Dlatego też Bóg wywyższył Go nad wszystko i darował Mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest PANEM - ku chwale Boga Ojca” [Flp 2, 9-11].

Muzyka ustaje.

LEKTOR II: Po swym zmartwychwstaniu Jezus ukazał się Jedenastu, gdy siedzieli za stołem, i wyrzucał im brak wiary oraz upór, że nie wierzyli tym, którzy widzieli Go zmartwychwstałego. I rzekł do nich:

«Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony. Te zaś znaki towarzyszyć będą tym, którzy uwierzą: w imię moje złe duchy będą wyrzucać, nowymi językami mówić będą; węże brać będą do rąk, i jeśli by co zatrutego wypili, nie będzie im szkodzić. Na chorych ręce kłaść będą, a ci odzyskają zdrowie». Po rozmowie z nimi Pan Jezus został wzięty do nieba i zasiadł po prawicy Boga” [Mk 16,14-19].

GŁOS KOŚCIOŁA

Celebrans wstaje i jako głos Kościoła wchodzi w dialog z Ukrzyżowanym, opierając się na Modlitwie Pokutnej z Księgi Nehemiasza 9:

Celebrans: Błogosławimy, Panie, wspaniałe imię Twoje, wyższe ponad wszelkie błogosławieństwo i chwałę. Ty, Panie, jesteś jedyny. Ty uczyniłeś niebiosa, i całe ich wojsko; ziemię i wszystko, co na niej; morza i wszystko, co w nich. Ty ożywasz to wszystko, a wojsko niebios oddaje Ci pokłon.

Organista: Benedictus Deus in saecula!

Ty, Panie, jesteś tym Bogiem, który wybrał Abrama, wyprowadziłeś go z pustynnej ziemi i nadałeś mu imię Abraham. A gdy uznałeś, że serce jego jest Tobie wierne, zawarłeś z nim przymierze, przyrzekając dać mu, oraz jego potomstwu, ziemię opływającą mlekiem i miodem. I słowa Twego dotrzymałeś, albowiem jesteś wierny.

Organista: Benedictus Deus in saecula!

Widziałeś nędzę ojców naszych w Egipcie, a wołanie ich słyszałeś nad Morzem Czerwonym. I dokonałeś cudów i znaków przeciwko faraonowi, przeciwko wszystkim sługom jego i przeciwko całej ludności jego kraju, bo spostrzegłeś, że do nich zuchwale się odnosili. Tak zgotowałeś sobie imię sławne do dziś. I morze rozdzieliłeś przed nimi, a oni przeszli przez środek morza suchą nogą. Prześladowców ich wrzuciłeś do głębiny jak kamień w wody wzburzone. Słupem obłoku prowadziłeś ich we dnie, a słupem ognia - w nocy, aby oświetlić im drogę, którą iść mieli.

Organista: Benedictus Deus in saecula!

Potem na górę Synaj zstąpiłeś i rozmawiałeś z nimi z nieba; i dałeś im przepisy słuszne, wskazówki niezawodne, prawa dobre i przykazania. I Twój święty szabat im oznajmiłeś, i przez sługę Twego, Mojżesza, nadałeś im przykazania, przepisy i Prawo. I chleb z nieba im dałeś, gdy byli głodni; a wodę ze skały im

wyprowadziłeś, gdy odczuwali pragnienie. I rozkazałeś im, by poszli posiąść ziemię, którą im obiecałeś pod przysięgą.

Organista: Benedictus Deus in saecula!

Lecz oni, ojcowie nasi, postępowali zuchwale, byli krnąbrni i nie słuchali Twoich przykazań. I uchylali się od posłuszeństwa, i nie pamiętali o cudach, które dla nich uczyniłeś. Byli twardego karku i uwzięli się, by zbuntowani wrócić do swej niewoli.



Organista: At-tende Do-mi-ne, et mi - se-ré-re, qui-a pec-ca-vimus ti - bi.

tłum.: *Zwróć się ku nam, Panie, i miej litość, ponieważ zgrzeszyliśmy przeciw Tobie.*

Celebrans: Lecz Ty jesteś Bogiem przebaczenia, jesteś łagodny i litościwy, nieskory do gniewu i bogaty w łaskę; Ty nie opuściłeś ich. Nawet gdy uczynili sobie cielca odlanego z metalu i powiedzieli: *To jest twój bóg, który cię wyprowadził z Egiptu*, i gdy popełnili wielkie bluźnierstwa, Ty w wielkim miłosierdziu Twoim nie opuściłeś ich na pustyni.

I dałeś im swego Ducha dobrego, aby ich pouczał. I manny Twej od ust im nie odjąłeś, i dałeś im wodę, gdy byli spragnieni. Przez czterdzieści lat zaopatrywałeś ich na pustyni, tak że nie odczuwali braku. Szaty ich nie zniszczyły się, a nogi ich nie spuchły.

I synów ich rozmnożyłeś jak gwiazdy na niebie, i zaprowadziłeś ich do ziemi, w której posiadanie wejść mieli, jak przyrzekłeś ich ojcom. I wkroczyli synowie, i posiadli tę ziemię. I zajęli miasta obwarowane oraz ziemię żyzną. Posiedli domy pełne wszelkiego dobra, cysterny wykute, winnice, ogrody oliwne i drzewa owocowe w obfitości. I jedli, nasycili się i rozkoszowali się dzięki Twej wielkiej dobroci.

Potem byli oporni i zbuntowali się przeciw Tobie. Wzgardzili Twoim Prawem. Ciężko Cię obrażali. Zabili proroków Twoich, którzy ich przestrzegali, aby nawrócili się do Ciebie.

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: Wtedy wydałeś ich w ręce wrogów, żeby ich dręczyli. W czasie swego udręczenia wołali do Ciebie, a Ty z niebios wysłuchałeś i według wielkiego miłosierdzia Twego dałeś im wybawicieli, a ci ich wyzwolili z rąk wrogów. Ale gdy zaznawali spokoju, znowu postępowali źle wobec Ciebie. Wtedy pozostawiłeś ich pod władzą nieprzyjaciół, aby panowali nad nimi. I znowu wzywali Ciebie, a Ty z niebios wysłuchiwałeś ich i ocalałeś, zgodnie z Twym miłosierdziem.

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: Kiedy nadeszła pełnia czasu, posłałeś im Twojego Jednorodzonego Syna myśląc: „uszanują mojego Syna”, ale oni pochwycili go i wyrzucili poza winnicę i zabili Go przybijając do krzyża.

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: W Twoim miłosierdziu usłyszałeś Jego wołanie, w którym rozpoznałeś ból i udrękę całej ludzkości i wyszedłeś Mu naprzeciw nie pozwalając, by Jego ciało doznało w grobie zniszczenia.

Zmartwychwstały trzeciego dnia, ukazał się Kościołowi jako Żyjący, który śmierć zwyciężył, i posłał swoich uczniów na wszystkie krańce ziemi dla głoszenia Ewangelii, zbawienia i nauczania wszystkich narodów. A oni poszli, ufając Twojej obietnicy: „Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata”.

Teraz, Ojcze, spojrzij z litością na naszą nędzę: powierzone nam zostało zadanie, żeby być sakramentem zbawienia, nieść ubogim radosną nowinę,

opatrzyć blizny zranionych serc, głosić więźniom wyzwolenie, przywrócić wzrok niewidomym, ogłaszać czas Twojej łaski.

Ufni w Twoją obietnicę wyruszyliśmy, aby wchłonąć zło tego świata: egoizm, czerpanie przyjemności z drugiego człowieka, wykorzystywanie słabych, bez obawy zatrucia się; ale ze zdziwieniem i wstydem widzimy, że to zło jest teraz w nas samych i zdeprawowało nasze powołanie bycia Kościołem.

Mieliśmy ratować „maluczkich” Królestwa Bożego, a staliśmy się narzędziem zła przeciw nim. Dlaczego, o Panie, nam się to przydarzyło? Nie pozostawaj w milczeniu, odpowiedz nam!

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: Zgrzeszyliśmy, wszyscyśmy od Ciebie odstąpili, czy to wykorzystując „maluczkich”, czy osłaniając tych, którzy stali się sprawcami tego zła, a których także uważamy za ofiary świata, który zabija i podżega do gwałtu i zemsty.

Uczuliśmy lęk i przerażenie wobec grzechu, który nas zranił, ukryliśmy go przed światem, ponieważ nie zaufaliśmy Twojej obietnicy i uważaliśmy, że sami sobie z nim poradzimy, zapominając, że mamy się uchwycić Twojego zbawczego Krzyża. Strzeżliśmy grzechu w nas samych, jak w jakimś grobowcu, bez powierzenia go Twojemu miłosiernemu sercu.

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: Oto dzisiaj jesteśmy potępiani przez ten świat, do którego zostaliśmy posłani jako znak zbawienia: nasze usta, które powinny głosić Ewangelię milczą z bólu i wstydu; nasze ręce, które winny leczyć chorych, są skrępowane i bezsilne.

Oto stajemy w pokorze przed Tobą i przed ludźmi, ukrzyżowani przez nasze własne zło. Jesteśmy świadomi, że nasze wynagradzające akty nie będą mogły zmazać wyrządzonej krzywdy, ani uśmierzyć palącej rany naszego sumienia.

W wielkim ucisku stajemy, o Panie, wobec Twojego krzyża: Wysłuchaj wołania, które wznosi się z naszego udręczonego serca, które pragnie doznać uzdrowienia przez miłość. Panie, pragniemy znowu stanąć po stronie małych i słabych, pragniemy na nowo być sakramentem Twojego zbawienia, głosem, który przepowiada Ewangelię, ora

Organista: Attende Domine, et miserere, quia peccavimus tibi.

Celebrans: Dlatego też umocnieni wiarą, ożywieni nadzieją i rozpaleni ewangeliczną miłością zanosimy do Ciebie błagalną prośbę:

Panie, bądź dla nas miłosierny, zmiłuj się nad nami, odwróć swoje oblicze od naszych grzechów, i przyjdź nam z pomocą.

Chwila ciszy. Potem następuje homilia.

MODLITWA PRZEBACZENIA

Wchodzą osoby wypowiadające kolejne wezwania modlitwy, niosąc niezapalone świece, które, po wypowiedzeniu formuły przebaczenia, zapalają od paschału.

CELEBRANS: Zapomnij, daruj, przebacz, Boże, grzechy nasze dobrowolne i mimowolne, świadome i nieświadome, uczynione słowem, czynem, myślą, ukryte i jawne, dawne, znane i zapomniane, ale które zna Twoje święte imię.

OSOBA 1: Panie, pokładając ufność w Twojej wierności, przyłączamy się do przebaczenia Chrystusa tym, którzy postępują w sprzeczności z wyznawaną wiarą i zdradzają Ewangelię: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 2: Panie, pokładając ufność w Twojej cichości i pokorze, stajemy się głosem przebaczenia Chrystusa dla tych, którzy narzucali prawdę w sposób nietolerancyjny, nie świadcząc, że Ty jesteś prawdą i życiem: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 3: Panie, pokładając ufność w więzi z Tobą głosimy przebaczenie Chrystusa dla tych, którzy zniszczyli jedność Twojego Kościoła, zwalczając się w imię Ewangelii: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 4: Panie, pokładając ufność w Tobie, który jesteś miłością, przyłączamy się do przebaczenia Chrystusa tym, którzy pogwałcili godność braci i wykorzystali ich ciało dla przyjemności: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 5: Panie, pokładając ufność w Tobie, który wywyższyłeś małość, stajemy się głosem przebaczenia Chrystusa dla tych, którzy na różne sposoby wykorzystali małych i słabych, odbierając im nadzieję pełnej, ludzkiej i duchowej realizacji: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 6: Panie, pokładając ufność w Tobie, któryś nas stworzył na Twój obraz i podobieństwo, przyłączamy się do przebaczenia Chrystusa tym, którzy dyskryminowali bliźniego i spychali go na margines, nie uznając się za Twoich synów i braci: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 7: Panie, pokładając ufność w Tobie, któryś został odrzucony przez ludzi, głosimy przebaczenie Chrystusa dla tych, którzy odrzucili Ewangelię lub się jej sprzeciwiali, przyprawiając o śmierć lub tłumiąc przemocą jej głosicieli: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

OSOBA 8: Panie, pokładając ufność w Tobie, który jesteś Żywy, stajemy się głosem przebaczenia Chrystusa dla tych, którzy stracili wiarę, nie mają nadziei i już nie kochają: prosimy „Przebacz im”.

Chór: Kyrie, Kyrie eleison.

Po niej czytana jest Ewangelia o rozesłaniu uczniów, o ich zdradzie i opuszczeniu Jezusa (J 20,19-22):

LEKTOR II: Z Ewangelii według świętego Jana.

„Wieczorem owego pierwszego dnia tygodnia, tam gdzie przebywali uczniowie, gdy drzwi były zamknięte z obawy przed Żydami, przyszedł Jezus, stanął pośrodku i rzekł do nich: «Pokój wam!». A to powiedziawszy, pokazał im ręce i bok. Uradowali się zatem uczniowie, ujrzawszy Pana. A Jezus znowu rzekł do nich: «Pokój wam! Jak Ojciec Mnie po-słał, tak i Ja was posyłam». Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: «Weźmijcie Ducha Świętego!»". [J 20,19-22]

Po Ewangelii następuje przekazanie światła niesionego przez osoby wypowiadające wezwania modlitwy przebaczenia wszystkim zgromadzonym wiernym. W tym czasie śpiewany jest hymn do Ducha Świętego.

O Stworzycielu Duchu przyjdź

1. O Stworzycielu Duchu przyjdź,
Nawiedz dusz wiernych Tobie krąg,
Niebieską łaskę zesłać racz
Sercem, co dziełem są Twych rąk.

2. Pocieszycielem jesteś zwan,
I Najwyższego Boga dar,
Tyś namaszczaniem naszych dusz,
Zdrój żywy, miłość ognia żar.

3. Ty darzysz łaską siedemkroć,
Bo moc z prawicy Ojca masz,
Przez Ojca obiecany nam,
Mową wzbogacasz język nasz.

4. Światłem rozjaśnij naszą myśl,
W serca nam miłość świętą wlej,
I wątłą słabość naszych ciał,
Pokrzep stałością mocy swej.

5. Nieprzyjaciela odpędź w dal,
I Twym pokojem obdarz wraz,
Niech w drodze za przewodem Twym,
Miniemy zło, co kusi nas.

6. Daj nam przez Ciebie Ojca znać,
Daj, by i Syn poznany był,
I Ciebie jedno Tchnienie Dwóch,
Niech wyznajemy z wszystkich sił.

Po rozdaniu światła następuje modlitwa Celebransa.

Celebrans: Panie, miłosierny i wierny Boże, przyłączamy się do wielkiej radości Twoich uczniów, którzy po doświadczeniu zdrady i opuszczenia Ciebie czują się na nowo umocnieni pokojem, otrzymanym od Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego Chrystusa.

My również, wysławiając Twoją wielkość i dziękując za wszystko, coś z miłości uczynił i nadal czynisz dla Twego Kościoła, wyznaliśmy Ci nasz grzech, nasze niewierności i zdrady w stosunku do Twojej miłości.

Zostaliśmy uzdrowieni z naszego zła przez przebaczenie Chrystusa i „maluczkich” naszych czasów i czujemy się na nowo posłani do świata, aby być znakiem Twojego zbawienia, „dobrymi samarytanami” ludzkości, posłanymi, żeby opatrywać rany złamanych serc, zwiastując dzień, który nie zna zachodu słońca, dzień, w którym Ty będziesz wszystkim we wszystkich.

Niech to światło, któreśmy otrzymali jako znak przebaczenia i ognia Ducha Świętego, który ma ożywiać nasze świadectwo, rozpali nasze serce i uczyni z nas pochodnie, które będą płonąć w ciemnościach świata, aż nadejdzie Chrystus, gwiazda poranna, i całe stworzenie zostanie przywrócone Twojemu ojcowskiemu sercu.

Wszyscy: Ojcze nasz...

Celebrans: Błogosławmy Panu!

Wszyscy: Bogu niech będą dzięki!

Celebrans wraz z lektorami i ceremoniarzem skłania się przed krzyżem i udaje się do zakrystii. Zgromadzeni rozchodzą się, wysławiając Boga i składając Mu dzięki, śpiewając końcową pieśń i trzymając zapalone świece.